

РЕШЕНИЕ

№ 1164

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12311** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на началника на Затвора – С., подадена чрез юрк. М., срещу протоколно Решение № 158 от 12.10.2023 г. постановено по адм. дело № 9161/2023 г. на Административен съд - София град, 3 състав. С решението е отменена Заповед № 308/15.09.2023 г. на началника на Затвора в С., с която е наложено дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“ на л.св. С. М. М..

В касационната жалба се релевират оплаквания за неправилност на съдебното решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че съдът не е установил действителните факти от значение за случая в нарушение на изискванията на чл.7 от АПК, като се оспорват изводите му за допуснати процесуални нарушения и противоречие с целта на закона при издаване на оспорената заповед. Моли се за отмяната му и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Към касационната жалба се прилагат допълнителни писмени доказателства, които не са представени пред първостепенния съд, а именно: Докладна записка рег. № 9268 от 20.10.2023 г. от И. И. – ИСДВР ЗО „К.“, ведно с 4 бр. допълнителни обяснения от 20.10.2023 г. на л.св. С. Н. Н.; докладна записка рег. № 16241 от 28.10.2023 г. от Д. Т. – технически

изпълнител към сектор „Режимна дейност“ в Затвора – С. I категория.

Ответникът – С. М. М., лично чрез видеоконферента връзка и чрез адв. В. /назначен за служебен защитник от АССГ/, оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Моли за отхвърлянето ѝ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е била жалба, подадена от С. М. М., срещу Заповед № 380/15.09.2023 г. на и.ф. началник на Затвора в С., с която му е наложено наказание изолиране в наказателна килия за срок от 14 дни. По делото е приложена административната преписка, ведно с обяснения на лицата, разпитани при проверката, както и диск, който е разгледан в съдебна зала от съда и от страните. Приета е без оспорване от страните и медицинска документация касаеща здравословното състояние на жалбоподателя.

Решаващият състав е приел, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, но при допуснати съществени нарушения на административните правила, като от една страна са останали неизяснени фактите и обстоятелства от значение за случая, а от друга страна не са взети изцяло обясненията на наказаното лице и на другия лишен от свобода, който е участвал в сблъсъка, и който е започнал всъщност побоя.

На следващо място съдът е установил, че на жалбоподателя не е осигурен преводач. Обясненията от свидетелите на инцидента също са дадени без присъствието на преводач, независимо, че лишените от свобода са чужди граждани. Отделно от горното, съдът е констатирал, че и четирите обяснения са написани от едно и също лице, видно от почерка, като от доказателствата по делото не се установява кое е било лицето и в какво качество е присъствало на проверката. От обясненията на пострадалия, както и от изгледаните записи в с.з. съдът е установил, че побоят е предизвикан от другия участник /което не се отрича и от касатора/ и именно той е извършителят и причината за започналия скандал, т.е. не е безспорно установена вината на оспорващия. Независимо от това обстоятелство административният орган е наказал и двамата участника в скандала с едно и също по вид и размер наказание. Обратно на приетото от АО съдът е счел, че не е налице системност при извършване на нарушението, тъй като се касае за различни нарушения, относно които са представени две заповеди за наказание на лицето/ за притежание на неразрешени вещи/. Според първоинстанционния съд от административния орган е допуснато и друго съществено процесуално нарушение, а именно липсват мотиви относно срока на наложеното наказание - 14 денонощия.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Въз основа на приобщения доказателствен материал по делото правилно първостепенният съд е установил фактическата обстановка, въз основа на която е достигнал до обосновани изводи за незаконосъобразност на оспорената заповед.

В случая основният спор по делото е дали началника на Затвора – С. е спазил

изискванията на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) при издаване на оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание "изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия" на лишения от свобода С. М. М., за нарушение на разпоредбите на чл. 96, т. 3 от ЗИНЗС, чл. 97, т. 4 ЗИНЗС, чл. 100, ал. 2, т. 1, т. 5 и т. 7 ЗИНЗС.

С разпоредбата на чл. 100, ал. 1 от ЗИНЗС законодателят е дал легално определение на понятието "дисциплинарно нарушение". Посочил е, че това е деяние, което може да представлява действие или бездействие, извършено виновно от лишените от свобода, с което се нарушава вътрешният ред, уврежда се имуществото или представлява физическо увреждане или обидно отношение към служители или лишени от свобода. В ал. 2 на чл. 100 от ЗИНЗС е посочено, че за дисциплинарно нарушение се смята – т. 1 "неспазване на реда и дисциплината в помещенията или на работното място", в т. 5 – "неизпълнение на задълженията или неспазване на ограниченията, предвидени в този закон", а в т. 7 – „физическа саморазправа с лишени от свобода или служители, както и закана за такава“. Лишените от свобода са длъжни да спазват установените за тях правила, с оглед разпоредбата на чл. 96, т. 3 от ЗИНЗС.

Според чл. 101, т. 7 от ЗИНЗС дисциплинарно наказание е изолиране в наказателна килия за срок до 14 денонощия. В случая административният орган не посочва защо приема, че на лишения от свобода следва да бъде наложено наказание в максимален размер. При определянето на срока на наложеното дисциплинарно наказание е необходимо да се излагат конкретни факти и обстоятелства, относими към съответния случай, поради което административният орган е длъжен след посочването им, да извърши съответната преценка за срока, като достатъчно я мотивира при спазване на принципа на съразмерност съгласно чл. 6, ал. 2 АПК. В случая не става ясно как е формирана волята на органа да определи срок на мярката в максимален размер, респ. кои конкретни обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест.

Следователно правилни са изводите на съда, че заповедта за налагане на процесното дисциплинарно наказание е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което обуславя нейната отмяна като незаконосъобразна.

Настоящият състав споделя и изводите на съда за допуснати процесуални нарушения при провеждане на дисциплинарното производство свързани с неосигуряване на преводач, както на наказаното лице, така и на тези дали обяснения във връзка с побоя. Въз основа на доказателствата по делото не може да се установи как наказващия орган е възприел изявленията на М., който е написал саморъчно обясненията му. Констатираните пороци на процедурата по налагане на дисциплинарно наказание са съществени, тъй като имат за последица ограничаването на правото на защита на лишения от свобода. Извод в обратен смисъл не може да бъде обоснован и въз основа приети в настоящото производство писмени доказателства представени от касатора. В тази връзка следва да се отбележи, че при насрочване на делото решаващия състав е указал доказателствената тежест на страните, с оглед разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК и административният орган е следвало да представи всички писмени доказателства относими към административната преписка и да установи фактическите основания посочени в акта и наличието на законовите предпоставки за издаването му. От съдържанието приетите в настоящото производство писмени доказателства се установява, че същите са съставени след постановяване на съдебния акт. В случая е

налице представяне на доказателства, които е следвало да бъдат изготвени своевременно и да са част от административната преписка. Неизпълнението на задълженията от страна на касатора вменени с разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК не обосновават релевираните в касационната жалба доводи за нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на обжалваното решение. Налице е и изрична забрана, установена в чл. 220 от АПК, според която касационната инстанция не разполага с правомощия за нови фактически установявания, каквито на практика се искат от касационния жалбоподател.

При осъществената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият съдебен състав установи, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на приложимите материалноправни норми. Съдебният акт е правилен и при постановяването му не са осъществени нарушения, съставляващи касационни основания, поради което същият следва да бъде оставен в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд – София –град, Шестнадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА протоколно Решение № 158 от 12.10.2023г. по адм. дело № 9161/2023 г., постановено от Административен съд - София град, 3 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.